

Άρθρο του Ηλία Κανέλλη, ΤΑ ΝΕΑ 21.6.2024

Πριν από μερικές ημέρες, σε προάστιο του Παρισιού, ένα κορίτσι 12 χρόνων εβραϊκής καταγωγής βιάστηκε ομαδικά, άγρια, από μια ομάδα γνωστών της, σχεδόν συνομηλίκων της. Όπως είπε αργότερα στην αστυνομία, οι βιαστές της αποκαλούσαν βρωμοεβραία και τη ρωτούσαν γιατί δεν μιλάει για τη θρησκεία της. Πολλοί κάνουν λόγο για μια βίαιη εκδήλωση αντισημιτισμού κι οι δράστες κατηγορούνται και για βίαιες πράξεις με κίνητρο τη θρησκεία.

Δεν είναι πρωτοφανής η στάση αυτή απέναντι σε εκπροσώπους της εβραϊκής κοινότητας στη Γαλλία. Τους τρεις πρώτους μήνες του 2024 καταγράφηκαν 366 σοβαρές αντισημιτικές πράξεις. Ένα νέο αντισημιτικό ρεύμα καλλιεργείται δεκαετίες, μάλιστα το έχουν υιοθετήσει αριστεριστές μαζί με πολιτικές και κοινωνικές μειονότητες, είναι δηλαδή ιδεολογικό συστατικό του προοδευτισμού.

Στους συστηματικούς παρατηρητές του φαινομένου συγκαταλέγεται ο καθηγητής Πιερ-Αντρέ Ταγκιέφ, ο οποίος προτιμά τον όρο «νέα εβραιοφοβία». Σε μια παλιότερη συνέντευξή του, εξηγούσε γιατί:

«Στην “κλασική” εβραιοφοβία, που αποκαλείται αντισημιτισμός, βρισκόμαστε μέσα στο ρατσισμό, με την έννοια ότι οι Εβραίοι θεωρούνται εχθρική φυλή. Αντίθετα, στην περίπτωση της νέας εβραιοφοβίας, στο όνομα του αντιρατσισμού, στιγματίζονται και δαιμονοποιούνται ως “ρατσιστές” οι Εβραίοι. Στη μία περίπτωση, οι Εβραίοι κατηγορούνται ότι είναι καταραμένη φυλή, στην άλλη περίπτωση ότι είναι ρατσιστές. Οι Εβραίοι θεωρούνται σιωνιστές, πραγματικοί ή δυνητικοί, και ο σιωνισμός ταυτίζεται με το ρατσισμό, θεωρείται “μορφή φυλετικής διάκρισης”» (συνέντευξη στον Antoine Lagadec, «Revue des Deux Mondes», 25/11/2017). Η θέση αυτή, λέει ο Ταγκιέφ, συμπληρώνεται από άλλα γνωστά από αιώνες κλισέ: οι Εβραίοι στη Γαλλία θεωρούνται ακόμα «αρπακτικά του κεφαλαίου και χειραγωγό, και ο Μακρόν είναι η μαριονέτα τους».

Στα χθεσινά ΝΕΑ, αναδημοσιεύεται από τον «Guardian» άρθρο της γαλλίδας δημοσιογράφου, κινηματογραφίστριας και ακτιβίστριας, Rokhaya Diallo. Η αρθρογράφος επικρίνει τον Μακρόν επειδή, λέει, με την απόφασή του να κάνει εκλογές στη Γαλλία, δίνει πόντους στη Λεπέν και, ως εκ τούτου, «παίζει με τις ζωές μας. Πολλοί από μας -γυναίκες, μαύροι, άτομα ΛΟΑΤΚΙ+, Εβραίοι, μουσουλμάνοι, μειονότητες- γνωρίζουμε πόσο συγκεκριμένες και βίαιες θα μπορούσαν να είναι οι συνέπειες μιας τέτοιας εκλογής». Κατανού την ανησυχία της αλλά δεν μου αρέσει η στρεψόδικη χρήση του επιχειρήματός της. Η ταύτιση Εβραίων και μουσουλμάνων στη Γαλλία, και κατόπιν Εβραίων και ριζοσπαστικών μειονοτήτων είναι ψεύτικη. Η νέα εβραιοφοβία, που περιγράφει ο Ταγκιέφ, ασκείται συχνά από τους ιδεολογικούς χώρους που μιλούν στο όνομα των μειονοτήτων. Ποτέ δεν είδα μουσουλμάνους να καταδικάζουν τις βίαιες εκδηλώσεις της - όπως δεν βλέπω σοβαρές καταδίκες του εξτρεμιστικού Ισλάμ, ούτε μετά τις επιθέσεις στο «Charlie Hebdo» ή το Μπατακλάν.

Προσωπικότητες της σκέψης που δεν μιλάνε με κουτάκια, όπως ο μακαρίτης πια Ζακ Ζιλιάρ, μιλούσε για ισλαμοαριστερισμό και τον προσδιόριζε ως στάση ανεκτική στον ισλαμοφασισμό. Γι' αυτό ο Ζιλιάρ μεγαλώνοντας έγινε επιφυλακτικός με την αριστερή γαλλική διανόηση που από τις αρχές του 20ού αιώνα τη θεωρούσε «το πραγματικό κόμμα της βίας». «Ο Σαρτρ διατράνωνε ότι η Γαλλική Επανάσταση δεν έκοψε αρκετά κεφάλια», συνήθιζε να θυμίζει. Υπ' αυτές τις συνθήκες, μην απορείτε που ακόμα κι ο δημοφιλής «κυνηγός» των ναζί, Σερζ Κλάρσφελντ, δηλώνει ότι, αν στον δεύτερο γύρο το δίλημμα είναι Μελανσόν ή Λεπέν, δεν θα ψηφίσει Μελανσόν. Είναι και για τη Γαλλία η εποχή αναθεώρησης πολλών ζωτικών μύθων - κι η κίνηση του Μακρόν να κάνει εκλογές φαίνεται ότι επισπεύδει μεγάλες απομυθοποιήσεις. Πολλοί απ' αυτούς τους μύθους έχουν προοδευτικό προσωπείο.

ΠΗΓΗ: [facebook Ηλία Κανέλλη, 23.6.2024](#)